

til Theatrets Drift, og hvorvidt de Gjenstande, hvortil den er benyttet, høre til Theatrets Drift; thi det er jo kun ved at tage dette Spørgsmaal med, at de ærede Medlemmer have faaet Summen banket op til dette interessante Tal af $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. (S. N. Hansen: Det var ikke smagfuldt!) Det ærede Medlem siger, at dette Udtryk ikke er smagfuldt; jeg tror i alt Fald, at det er lige saa smagfuldt som de Udtryk, den ærede Ordfører for Forslagsstillerne brugte: at Ministrene vare gaaede i Theatrets og Sorø Akademis Kasse og havde taget Pengene der, Udtryk, som jeg unegtelig sandt meget lidt smagfulde. Dette er det One, der er Tale om; det Andet er dette: hvorvidt Ministeren, naar han skulde opnaa det Diemed, der forelaa ham, at faae Theaterbygningen færdig til den Tid, Loven havde bestemt, kunde bruge en anden Fremgangsmaade end den, han brugte, uden at paaføre Statskassen væsentlig forsøgende Udgifter og i det Hele at skade det Ansligendes Læve, der var ham betroet. Derom dreier Spørgsmaalet sig i denne Sag, medens det var et totalt forskjelligt, der forelaa i den tidligere.

Berg: Jeg havde haabet, at det ærede Medlem havde haft noget klarere Beviser for sin Paaastand om at kunne paaberaabe sig den tidligere Aktors Indlæg for sin Betragtning af denne Sag, end dem, han fremsførte. Jeg vil nu for det Første sige, at en Aktors Indlæg i en Sag, der er tabt, ikke pleier at være den sikreste Kilde, hvoraf man kan hente Bevis for en Paaastand. Hvad der saaledes bliver fremsat af Aktor, er ganske vist ikke at foragte, selv om han taber Sagen; men jeg har dog ikke nogensinde hørt, at et Indlæg fra en Aktor, der har tabt, just er den Kilde, som man paalideligt søger hen til for at bevise sin Paaastands Rigtighed, selv om det er en Aktor, som man er politisk enig med, hvad der jo nu er Tilfældet med den daværende Aktor og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestad). Dette skal jeg nu imidlertid mindre opholde mig ved, idet jeg nærmest skal gaa ind paa selve det Exempel, som det ærede Medlem fremdrog, og det turde da ikke være vanskeligt at vise det ærede Medlem, hvor fuldstændig urigtigt han ser dette Spørgsmaal, naar han tror, at det Samme, som gjaldt den Mand's Udtalelser, han oplæste, ogsaa gjælder det, der her foreligger. Hvorvidt nu den daværende Aktor havde Ret i, at det var en Art Tillægsbevilling, der efter Fengers og Spønnecks Formening kunde følge af sig selv, en Art Tillægsbevilling, som angik en Merudgift til et bevilget Byggeforetagende, og som man altsaa kunde overskrive uden videre, ja maaske endog ligesom lade gaa over til Statsrevisionen, det er Noget, som jeg ikke behøver at gaa nærmere ind paa. Det er ikke godkjendt gennem Praxis, og jeg er overbevist om, at det aldrig vil blive godkjendt; thi

selv om det er et mindre Beløb, hvormed der overskrives, saa kan Grunden dertil godt være en saadan Skyldløshed i Udførelsen af Bevillingen, at den kan paadrage vedkommende Minister et Ansvar, selv om man indskrænker sig til et politisk Ansvar, og selv om man indskrænker sig til at gjøre dette gjældende ved sit Forhold med Hensyn til fremtidig at give Bevillingen til den vedkommende Minister. Der kan jo paavises Snese af saadanne Exempler under Forhandlingerne om Finantsloven, hvor saadanne Overtredelser af et bevilget Beløb, selv om de ikke have været store, dog have haft en ikke ringe Betydning for vedkommende Minister med Hensyn til hans Forhold til Bevillingsmyndigheden. Man kunde paavise Exempler paa, at der var begaaet visse Feil fra Administrationens Side, — dels fra selve Ministeren og dels fra de Mænd, som han har benyttet ved Byggeforetagender — Feil, som have paaført Statskassen Udgifter, og som derfor maatte foranledige Bevillingsmyndigheden til at tage sig ivare overfor en saadan Ministers Administration. Jeg er derfor overbevist om, at Bevillingsmyndigheden ikke vil give det ud af sin Haand — hvad den heller ingenstunde har gjort — at lade saadanne Forslag blive Gjenstand for Tillægsbevilling. Derimod vil jeg meget gerne indrømme, at den daværende Aktor paa Fengers og Spønnecks Autoritet og i Forudanselsen om, at den Tid vilde komme, da disse Mænd for en meget lang Mærætte kom til at staa for Administrationen, maatte kunne antage, at det kunde blive en ret bekvem og meget behagelig konstitutionel Fremgangsmaade, om vi kunde faae den Praxis indført, at saadanne Overtredelser uden Videre kunde passere forbi den bevilgende Myndighed til Statsrevisionen. Det er saa meget mere naturligt, at denne Lankeforbindelse kunde være tilstede, som vedkommende Aktors politiske Venner jo allerede sad ved Roret den Gang, dette Indlæg blev fremsat. Det var altsaa de samme Mænd, der sad ved Roret, som han beraabte sig paa med Hensyn til denne Praxis. Dette skal jeg nu imidlertid mindre opholde mig ved. Men naar det ærede Medlem vilde oversføre disse Forhold paa de to Spørgsmaal, her er Tale om, saa viser det sig deraf, hvor lidt han i Grunden vil se til Bunds i den Slags Bevillinger. Det ærede Medlem siger: Lingen er bevilget, saa maa Overtredelsen komme, og dette bruger han som Aktors Ord; men det ærede Medlem glemmer, at Lingen var bevilget bestemt for Theatrets Vedkommende. Til Bygningen med alt Tilbehør og deslige var der bevilget 500,000 Rbd., hvoraf 220,000 Rbd. af Sorø Akademis Midler. Det var Lingen, der var bevilget; den var bevilget dobbelt baade som Pengebeløb og som Bygning, og det er netop derfor, at det, som han oplæste af Aktor, aldeles ikke passer herpaa, thi Aktors Ord have aldrig haft Hensyn til det, at et bestemt Bygge-